

Man kunne jo have gjort det stærkere. Her kunne Enhedslisten og SF måske endda have gjort deres indflydelse gældende ved at bruge miljøministerens måde at fortolke den slags på, nemlig ved at vende det om og definere, hvad usaglige hensyn er, ved simpelt hen at nedlægge direkte forbud mod, at tidligere ansatte og disses familier overhovedet kan komme i betragtning ved udlejning af disse boliger. I dagsordenen står der intet som helst om, at man har tænkt sig at gøre noget ved de rigtig, rigtig mange tjenesteboliger, hvor højtlonnede tjenestemænd har overenskomstmæssige aftaler, som gør, at uanset om man er dommer eller politimester eller noget andet, så kan man aldrig komme til at betale mere end 15 pct. af sin skalløn i husleje for 600-700 m² luksusboliger med herlighedsværdi.

Og at konstatere, at der er taget nogle initiativer! Ja, ja, men vi ved meget lidt om, hvad de indeholder, meget lidt konkret; det er mest sludder. Det eneste, vi ved, er, at der kommer en redegørelse, og at hvis man om et år ikke er tilfreds med den, så kan man altid rejse en forespørgselsdebat.

Det vil sige, at man har puttet sagen godt og grundigt ned i skuffen, at man simpelt hen har trukket gulvtæppet hen over hele sommerens skandaleforløb, og at man så håber, at Boligministeriet og regeringen lidt gedulgt kan få det til at glide og så sørge for, at der ikke kommer så meget frem næste gang.

Det dagsordensforslag, som er fremsat på vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet og hr. Jacob Haugaard, pålægger regeringen at gøre forskellige ting. Heri ligger sikkerheden. Det taler også om, at tjenesteboligers huslejer løbende skal justeres. Vi finder det uacceptabelt, at man skal have to forskellige cirkulærer: ét fra 1989 og et nyt, som finansministeren nu skal lave, samtidig med at man, når man gennemgår lejekontrakterne, kan konstatere ved selvsyn, at masser af disse kontrakter ikke har været reguleret i helt op til 20 år. Ureguleret husleje i op til 20 år! Det er vist vilkårligt, som det ikke er ret mange forundt.

Og når boligministeren nu så flot siger, at der er taget skridt, og at det betyder »usaglige hensyn« og »ikke tidligere ansatte«, må jeg så ikke minde boligministeren om, at jeg her står med et brev fra boligministeren skrevet den 16. oktober 1995, dvs. for mindre end 2 måneder siden, og at boligministeren heri skriver:

»Slots- og Ejendomsstyrelsen er imidlertid bekendt med, at otte af de ansøgere, der er noteret foran dem, er henholdsvis tidligere ansatte, børn af nuværende og tidligere ansatte eller ansatte i Boligministeriet i øvrigt.«

Det er altså den slags ventelister og den slags saglige hensyn, som boligministeren synes man skal forvalte efter i fremtiden!

Og når man siger, at man har gjort noget, kan jeg tage en anden lille sag frem:

For ca. 7 år siden rejste jeg her i Folketinget en sag om det tidligere landbrugsmuseum i Lyngby, en kæmpeejendom på en af Danmarks dyreste grunde. Den daværende statsminister, Poul Schlüter, som vist selv på cykel besigtigede ejendommen, lovede, at noget ville blive iværksat.

Jeg modtog den 23. oktober et brev fra naboen, som oprindelig gjorde mig opmærksom på sagen, og jeg kunne konstatere, at de oplysninger, som Kulturministeriet havde afgivet til Folketinget i den bunke, vi fik, var helt rigtige: Der var ikke foretaget noget som helst! De mange tusinde kvadratmeter i Lyngby på en af Danmarks dyreste grunde ligger stadig ubenyttede hen. Det er stadig væk en oplagsplads for 20.000 effekter, som man skriver, og ved selvsyn har jeg været derude og konstateret, at disse stadig væk består af to hestevogne, tre trillebørene og 17.000 skruer.

Vi er ikke tilfredse med det. Vi havde håbet på en bedre udgang af denne debat. Nu må vi konstatere, at boligministeren får et helt år til at lade dette roderi fortsætte.

Anden næstformand (Henning Grove):
Jeg må bede om ro i salen.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):
Det er nu mest til hr. John Vinther: Når man lægger flere forskellige styrelser sammen, får man en synergieffekt, hvis man kan få de forskellige kulturer til at arbejde sammen, og det har jeg sagt er meget fornuftigt. Det er jo dér, man nok brugte for lidt tid på at få tingene til at fungere. Det ser man også inden for det private erhvervsliv: Nogle virksomheder får andre virksomheder ind under sig, som de alligevel senere afhænder. Så det skal lige med, at hvis man i sine forudsætninger ikke skaber grundlag for, at man får en tilstrækkelig stærk økonomi, er det klart, at nogle af områderne ikke vil kunne tjene sig ind.